

Mèxic D.F., 7 de maig del 1962

Estimats pares i Joan: contesto la seva carta del dia 1 de maig. Jo també tinc el deler d'escriure'ls puntualment (ho faig cada dilluns) i quan alguna cosa m'ho impedeix, em sembla que no he començat bé la setmana.

Nosaltres ja sabem els encants de la tardor i de l'hivern de Catalunya; només ens preocupa saber com hi ~~xxxxxxxxxxxx~~ reaccionarien els nens, acostumats a ~~xxxxxxx~~ un clima que ens permet vestir igual durant tots els mesos de l'any, sense haver de pensar en canvis de roba interior o en abrics. Tan sols hi ha el canvi, per a trencar la monotonia, de l'època de pluges -que ja hem inaugurat feliçment- i que durant una llarga temporada ens obliga a aguantar xàfecs memorables.

No sé res, encara, de l'embaixada. De fet, no té res d'extrany, ja que no s'ha vençut pas el termini normal que m'anunciaren. I cal tenir en compte els allargaments inexplicats que han sofert altres persones (Tísner, Peypoch) i que també em poden abastar a mi. Els Peypoch se'n van anar de Mèxic el dia 1 de maig; els acomiadàrem a l'aeròport, familiars i un nombrós grup d'amics. No van directament a Catalunya; han fet un breu sojorn a Nova York i d'allí es dirigiren a França des d'on, després d'uns dies d'estada, visitaran algun altre país europeu. A Barcelona, si tot els surt com projecten, hi romandran dos mesos i no cal dir que vostès són una de les seves visites obligades i desitjades. No es quedaran encara a viure a Catalunya; en realitat, es tracta d'una visita exploratòria de les possibilitats de fer-ho. Però tenen seriosos entrebancs: els seus fills ja s'han fet tots grans a Mèxic i alguns hi han fincat la seva vida. El Ramon té la il·lusió de tornar quan s'hagi casat; l'Angel Messeguer i la seva esposa voldrien fer-ho, però tenen els pares aquí, retinguts perquè el germà petit (el pintor Benet Messeguer) està enamorat de Mèxic i no vol sentir parlar d'anar-se'n. A més la Irene (la filla petita del Peypoch) diu que Catalunya no li agrada per viure-hi i que prefereix Mèxic. Es el que he dit en alguna ocasió de l'inconvenient d'esperar que els fills es facin grans aquí; des del moment que acaben els estudis secundaris i comencen els universitaris, la força de captació de l'ambient i l'afebliment natural del control familiar, els dóna un canvi espectacular de visió i se senten "americans". Això ja ha motivat entre famílies de refugiats disgustos irreparables.

Moments abans de cloure aquesta carta, en rebo una d'en Vidal. En resum, m'afirma la seva alegria pel nostre projectat retorn; m'aconsella decididament que ho fem com a mexicans. Diu que li sembla que hi ha un error en la qüestió de les torres amoblades per 10.000 o 15.000 pessetes, que no pot ésser un preu tan baix. En canvi, els tràmits i pagaments per a residir a Barcelona com a mexicans, són més senzills i econòmics del que a mi m'ha-vien dit, i aquest assumpte en Vidal el coneix bé.

Jo creia que el senyor González Porto ja era a Barcelona. Crec que, efectivament, assistirà al Congrés d'editors; per cert que en Triadú m'expressà el desig d'entrevistar-lo, si és que hi assistia. No sé pas per quins motius...

Se'm devia oblidar de dir-li que havia exposat a n'en Tasis el meu desig de retornar. Ho he fet amb tots els amics amb els quals ~~m'he~~ m'escric, i tots m'han aconsellat el retorn sense reserves, a desgrat de conèixer a fons la meva situació. El més entusiasta a fer-ho, però, és en Tasis, que diu que havia d'haver pres aquesta decisió fa anys. I penso que té raó...

Mare: m'atreveixo a creure que el meu desig d'abraçar-la ben aviat és tan fort com el seu. I les nostres oracions deuen unir-se cada dia, ja que sempre reso recordant-la. M'aconhorta -i ha d'ésser així també per a vostè, mare estimada- que el temps passa de pressa i que potser Déu vol que ens acostem al terme de la nostra separació.

Abans d'ahir, dia 5 de maig, vam celebrar amb festa grossa els 15 anys del Raimon. A ell i a nosaltres aquest aniversari ens ha fet una gran il·lusió i l'omplirem de regals: la Rosa i les nenes van regalar-li un munt de roba i jo uns binocles que el van engrescar; com que és molt afectuós, es va passar el dia donant-nos les gràcies i repetint que era el dia més feliç de la seva vida. Jo vaig recordar continuament els meus quinze anys, com vaig passar l'aniversari en companyia de vostès, pares estimats, amb detalls que em sorprenen perquè tinc molt mala memòria. Es que també devia ser molt feliç...

Bé, m'he d'acomiar per a cenyir-me a l'horari. Rebin tots tres una abraçada ben forta de tots nosaltres!

Pere

Adjunto unes fotos dels nens. Son fetes el dia que el Raimon va complir els quinze anys...